

Arrest

nr. 320 151 van 16 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. FAES *loco* advocaat P. STAES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Braziliaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 5 juli 2023.

1.2. Op 8 maart 2024 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is. Haar advocaat was aanwezig.

1.3. Op 29 juli 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen ben u een Braziliaans staatsburger afkomstig uit het dorp Araua in de deelstaat Sergipe.

U woonde in Araua samen met uw moeder, broers M. en N. en uw zussen E. en E.. U had een moeilijke jeugd. Rond zes- of achtjarige leeftijd stelde uw broer M. bij u seksueel grensoverschrijdend gedrag. U werd vanaf deze leeftijd tot u 12 jaar oud was meermaals door ongeveer 5 mannen benaderd en seksueel misbruikt. U begreep als kind niet wat er gebeurde en begon deze situatie als normaal te beschouwen. In uw puberteit leerde u dat u voor seksuele diensten evengoed geld kon vragen aan mannen. Uw broers pestten u omwille van uw vrouwelijke gedrag. Ook op school ervaarde u hierdoor pestgedrag. U ging zich vanaf 14-jarige leeftijd op straat in de buurt als homoseksueel prostitueren. U stopte met naar school te gaan. U verhuisde op 15jarige leeftijd naar Aracaju waar u zich als transvrouw begon te prostitueren. U verbleef er bij pooiers. U begon vrouwelijke hormonen te nemen en liet zich verschillende keren door andere transgenders siliconen inspuiten. Toen u 17 jaar was kreeg u per ongeluk siliconen in uw longen gespoten. U stikte bijna en werd naar het ziekenhuis in Belo Horizonte gevoerd. U werd er geopereerd. Een maand later werd u uit het ziekenhuis ontslagen. In 2004 liet u zich borstimplantaten plaatsen in een privékliniek. Nog steeds in 2004 reisde u naar Italië. U diende voor deze reis aan twee pooiers in totaal 12000 euro te betalen. U werkte in de straatprostitutie in Italië. Na een jaar was uw schuld aan de twee pooiers afbetaald. Nadien werkte u verder in de prostitutie om in uw eigen onderhoud te voorzien. In 2010 keerde u terug naar Brazilië. U werkte er als prostitué afwisselend in Aracaju, Belo Horizonte, Rio de Janeiro en San Paulo. In 2014 huurde u samen met een kennis een woning in Aracaju. U begon in Aracaju als barhoudster in een zaak te werken. U werkte er vier of vijf maanden. De daarop volgende tweeënehalf jaar werkte u in Aracaju in twee bejaardentehuizen en als verzorger bij een gezin. Nadien huurde u alleen een huis in Aracaju en ging u er terug werken in de prostitutie. Ongeveer vier maanden later kreeg u van een kennis een voorstel om u te prostitueren in Salvador. U ging hierop naar Salvador, huurde er een woning en werkte er in de prostitutie. Ongeveer twee jaren later kreeg u van een kennis een voorstel om in Europa in de prostitutie te gaan werken. U sprak met de kennis een regeling af waarbij zij u naar België liet komen en u haar hiervoor via uw werk in de prostitutie 6000 euro terug zou betalen. Op 24 september 2019 reisde u via Frankrijk naar België. Na een verblijf van een aantal dagen in Luik, ging u in Charleroi wonen. Eind januari 2020 ging u in Brussel bij een Braziliaanse man wonen. U was verliefd op de man. De gevoelens waren echter niet wederzijds. De man sloeg u. Eind april 2020 vertrok u bij de man en ging u bij Colombianen in Brussel wonen. In mei 2020 begon u naar een protestantse, Portugees sprekende kerk in Brussel te gaan. U beseftte dat u niet langer als transvrouw door het leven wou gaan en stopte met het nemen van vrouwelijke hormonen. Omwille van hevige hoofdpijnen ging u in juni of juli 2020 naar het Sint-Pietersziekenhuis. Er werd vastgesteld dat u hivpositief was. U verbleef tot september 2020 bij Colombianen in Brussel. Nadat u nog een maand aan de Grote Markt in Brussel had gewoond verhuisde u begin november 2020 opnieuw naar Charleroi. U verbleef er tot oktober 2022 en verhuisde nadien terug naar Brussel. Eind 2022 stopte u met zich als vrouw te kleden, met uw werk in de prostitutie en verhuisde u naar Antwerpen waar u onderdak kreeg bij Cherut vzw, een organisatie die opkomt voor vrouwen die uit de prostitutie willen stappen. Sinds uw verhuis naar Antwerpen gaat u ook naar vieringen binnen een protestantse kerkgemeenschap in Antwerpen. Op 27 april 2023 sprak u een advocaat in Brazilië aan om uw geslacht officieel opnieuw te veranderen naar mannelijk. Op 5 juni 2023 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 20 juni 2023 liet u uw borstimplantaten verwijderen. Nadat u gestopt was met het nemen van vrouwelijke hormonen ebde uw aantrekking tot mannen weg. U voelt zich een heteroseksuele man.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort uitgereikt op 21 mei 2019 en geldig tot 20 mei 2029, uw Braziliaanse identiteitskaart uitgereikt op 8 februari 2019, uw bewijs van inschrijving in het nationaal register uitgereikt op 24 januari 2019, uw registratiekaart om te gaan stemmen, uw werkboekje, een begeleidend schrijven van uw advocaat d.d. 7 juni 2023 en van Cherut vzw d.d. 26 april 2023 waarin uw levensverhaal wordt beschreven, een attest van Cherut vzw waarin staat dat u sinds januari 2023 door hen psychosociaal begeleid wordt en een medisch getuigschrift d.d. 11 maart 2024 waarin staat dat u opgevolgd wordt wegens hiv-seropositiviteit.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Wat betreft uw verklaringen dat u hiv-seropositief bent (CGVS, p. 8) –wat u aan de hand van een medisch getuigschrift (document 8) staaft- en het attest van Cherut vzw dat u bij hen psychosociaal begeleid wordt om u te laten herstellen van uw traumatische verleden (document 4), dient er opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat deze medische en/of psychologische problemen u zouden belemmeren om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen of om aan de procedure deel te nemen. Dit bevestigde u zelf ook (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ d.d. 19/07/2023, vraag 1). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze

kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen worden te worden dat u in 2004 naar Italië reisde waar u nooit een verblijfsprocedure opstartte en er in de illegaliteit verbleef tot u in 2010 terugkeerde naar Brazilië en u op 24 september 2019 naar België reisde waar u pas op 5 juni 2023, i.e. na een verblijfsperiode in België van meer dan drie-en-een-half jaar waarin u wist dat u hier illegaal verbleef, voor het eerst een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 11 en p. 15-16 & documenten 2 en 3). Uw ter rechtvaardiging ingeroepen onwetendheid – u zou pas eind 2022 van iemand vernomen hebben dat de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek bestond (CGVS, p. 15-16)- kan niet worden weerhouden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land zich zo snel mogelijk informeert over de bestaande beschermingsmodaliteiten en een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Uw houding, met name uw terugkeer naar Brazilië vanuit Italië en uw extreem laattijdig verzoek in België, staat haaks op een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming

U verklaarde in België een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend omdat u in Brazilië de armoede vreest, u in Brazilië geen waardig werk zou kunnen vinden, u uw werk in België niet wil stopzetten, er veel geweld is in Brazilië en uw broers en zussen in Brazilië u niet aanvaarden (CGVS, p. 16 en p. 18).

Aangaande uw verklaringen dat u niet kan terugkeren naar Brazilië omdat uw broer M. en zussen E. en E. u verstoten (CGVS, p. 16 en p. 18 & DVZ-vragenlijst opgemaakt door de DVZ; vraag 18) dient er vooreerst opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat jullie nog steeds, zij het beperkt, contact met elkaar hebben (CGVS, p. 9-10). Over het laatste contact dat u met M. rond november/december 2023 had, verklaarde u zelfs dat hij u hielp bij een vraag die u hem in verband met de tuinbouw stelde (CGVS, p. 10). Er mee geconfronteerd dat uit uw contacten met uw familie bezwaarlijk een verstoting kan worden afgeleid, erkende u dat uw familie u wel aanvaardt, maar dat zij niet willen dat u ben bij hen zou gaan wonen (CGVS, p. 18). Uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar Brazilië, moest u zich opnieuw in Aracaju, waar uw broer en zussen wonen (DVZvragenlijst opgemaakt door de DVZ; vraag 18), zou willen vestigen problemen met uw familie zou kennen. Dit blijkt ook uit het feit dat u in het verleden reeds jarenlang in huurwoningen in Aracaju verbleef (CGVS, p. 12) en er nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u toen problemen met uw familie zou gekend hebben.

Dat u in Brazilië armoede vreest en er geen werk zou zijn (CGVS, p. 16), zijn motieven van louter socioeconomische aard die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in het verleden toegang had tot de arbeidsmarkt in Brazilië - u werkte voor een aanéensluitende periode van drie jaren als barkeeper, als verzorgster in bejaardentehuizen en als huishoudhulp in een gezin (CGVS, p. 12) - en dat meerdere familieleden die in Brazilië verblijven er momenteel nog steeds op de arbeidsmarkt actief zijn. Zo werken uw zussen E. en E. er respectievelijk als huishoudster en schoonmaakster in een school en uw broer M. werkt er in de tuinbouw (CGVS, p. 9-10). Voor de volledigheid kan er nog op gewezen worden dat u ook toegang had tot de woningmarkt in Brazilië. Zo verbleef u er -o.a. tijdens de periode dat u als barman, verzorger en huishoudhulp werkte- in verschillende huurwoningen (CGVS, p. 12-13). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt niet dat u anno 2024, indien u zelf hiertoe de nodige stappen zet, geen toegang zou hebben tot de arbeids- of woningmarkt in Brazilië. Evenmin kan er ingezien worden waarom u in Brazilië opnieuw als prostitué zou moeten werken. In dit verband kan er nog op gewezen worden dat u nooit aan Cherut vzw –een organisatie die steun verleent aan mensen die in het verleden in de prostitutie zaten of

er willen uitstappen (CGVS, p. 15)- vroeg of zij u bij een terugkeer naar Brazilië zouden willen helpen (CGVS, p. 19).

Dat u niet naar Brazilië wil terugkeren omdat u uw werk bij Cherut vzw in België niet wil stopzetten (CGVS, p. 15-16) is een motief dat evenmin ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf of werk in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is voorgaand motief niet relevant.

U verklaarde nog dat Brazilië een gewelddadig land is (CGVS, p. 16 en p. 18). Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten in dit verband blijkt dat uw broer M. bij u op zes- of achtjarige leeftijd seksueel grensoverschrijdend gedrag stelde, dat hij u, net zoals uw moeder, sloeg, dat u tot u 12 jaar oud was meermaals door ongeveer 5 mannen benaderd en seksueel misbruikt werd, dat u door uw broers en op school –waar u tot uw derde middelbaar naartoe ging- omwille van uw vrouwelijke gedrag gepest werd en dat uw werk in de prostitutie tussen uw 16 en 18 jaar vaak met geweld gepaard ging (CGVS, p. 18 & documenten 2 en 3). Dit door u ingeroepen (criminele) geweld in Brazilië, hoe laakbaar dit gedrag ook is, situeert zich echter te ver in het verleden om alsnog te kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, u bleef zoals eerder aangehaald tot 2004 in Brazilië wonen, reisde naar Italië en keerde ondanks het (seksueel) geweld waar u als minderjarige het slachtoffer van werd in 2010 terug naar Brazilië waar u nog tot 24 september 2019 –u was toen 33 jaar oud- bleef wonen en werken (CGVS, p. 11 en p. 15 & documenten 2 en 3). Voorts verklaarde u dat u weinig vertrouwen heeft in de Braziliaanse politie omdat u vele jaren geleden tijdens uw werk als transvrouw in de prostitutie verschillende keren gezien had dat de politie geld aannam van mensen waarbij u het voorbeeld gaf van een klant van u die geld betaalde aan de politie zodat hij niet door hen zou worden aangehouden en zodat zijn familie niet zou te weten komen in welke omgeving hij zich bevond (CGVS, p. 20). Verder had u in het verleden ook gezien hoe een agent tijdens een discussie met een transseksueel zijn hand ophief alsof hij haar ging slaan (CGVS, p. 20). Echter, gevraagd of u zich indien u zich buiten het prostitutiemilieu zou bevinden bij eventuele problemen beroep zou kunnen doen op de politie, erkende u dat dit, hoewel u hen niet vertrouwde, het geval zou zijn (CGVS, p. 20). In dit verband kan er op gewezen worden dat u –hoewel u sinds uw 15-jarige leeftijd de transitie van man naar transvrouw maakte en u zich in Brazilië als vrouw liet registreren- na uw aankomst in België de transitie van transvrouw naar man maakte waarbij u uw hormonenbehandeling rond mei/juni 2020 stopzette, u zich sinds 1 januari 2023 niet meer als vrouw kleepte en u, nog steeds in 2023, uw borstimplantaten liet verwijderen, u via een advocaat in Brazilië een procedure initieerde om u er (opnieuw) als man te laten registreren (CGVS, p. 3 en p. 5-6), dat u anno 2024 als heteroseksuele man door het leven gaat (CGVS, p. 1 en p. 7) en dat u eind december 2022 stopte met uw werk in de prostitutie (CGVS, p. 11), waarbij het van belang is er op te wijzen dat het commissariaat-generaal een toekomstgerichte beoordeling maakt van een vrees voor een terugkeer naar uw land van herkomst.

Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare landeninformatie in het dossier dat Brazilië een juridisch systeem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat Braziliaanse burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet doeltreffend zijn maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Commissaris-generaal betwist niet dat het Braziliaanse systeem voor overheidsbescherming pijnpunten kent, maar uit de voorliggende landeninformatie die melding maakt van politiegeweld blijkt evenwel niet dat er in Brazilië sprake is van een ernstig systematisch falen van of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn geweest of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke perspectieven worden geboden op het voorkomen en bestraffen van vervolging of ernstige schade. Het systeem voor overheidsbescherming in Brazilië is niet perfect, maar ook niet theoretisch. Er kan worden aangenomen dat de Braziliaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden (Arrest RvV nr. 263.748 d.d. 16 november 2021). Het is bijgevolg aan u om aannemelijk te maken dat er in uw individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van u niet kan worden verwacht dat u zich tot de Braziliaanse overheden wendt om bescherming te vragen. U moet aantonen dat in uw individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is dan wel dat niet redelijkerwijze van u kan worden verwacht dat u zich wendt tot de Braziliaanse overheid voor bescherming. Gelet op wat voorafgaat, maakt u niet aannemelijk dat u er in uw individuele omstandigheden -anno 2024, als heteroseksuele man- geen doeltreffende overheidsbescherming voorhanden is in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet,

noch dat u daar geen toegang toe heeft. U maakt niet aannemelijk dat u in de onmogelijkheid zou zijn bescherming te vragen of dat van u om bepaalde redenen niet kan worden verwacht die bescherming te vragen. Er wordt niet aangetoond dat de Braziliaanse overheden in uw geval geen doeltreffende bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. In dit verband kan er nog op gewezen worden dat u –behalve toen u op 17-jarige leeftijd door de politie voor een week werd opgesloten omdat u een man bestolen had omdat deze niet voor uw seksuele diensten wou betalen- nooit problemen heeft gekend met de Braziliaanse autoriteiten (CGVS, p. 18).

Daar waar u verklaarde dat u in juni of juli 2020 in België ontdekte dat u hiv-positief bent (CGVS, p. 8) -iets wat u aan de hand van een medisch getuigschrift (document 8) staaft- dient er vooreerst te worden opgemerkt dat u het feit dat u hiv-positief bent zelf niet aanhaalt als een reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Brazilië (CGVS, p. 16) en dat u nooit opzoeken deed naar organisaties in Brazilië die opkomen voor mensen die hiv-positief zijn omdat u er het nut niet van inzag (CGVS, p. 17). Voorts kan er op gewezen worden dat u in het verleden toegang had tot de in Brazilië aanwezige gezondheidszorg. Zo werd u naar aanleiding van het verkeerd toedienen van een injectie voor een maand opgenomen in een ziekenhuis in Belo Horizonte waar u een tracheotomie kreeg en liet u zich in 2006 in een ziekenhuis opereren aan uw neus (CGVS, p. 4). Voorts blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratieve dossier) dat een hivbehandeling vrij beschikbaar is in Brazilië. Volgens de gegevens van UNAIDS kreeg in 2022 74% van de patiënten een ART-behandeling (antiretrovirale therapie). Ook wat betreft psychologische gezondheidszorg –u legde een attest van Cherut vzw neer waaruit blijkt dat u bij hen psychosociaal begeleid wordt om u te laten herstellen van uw traumatische verleden (document 4)-, kan er verwezen te worden naar de informatie waarover het CGVS beschikt (eveneens toegevoegd aan het administratieve dossier) waaruit blijkt dat er in Brazilië een gemeenschapsgericht netwerk voor geestelijke gezondheid bestaat dat, hoewel nog voor verbetering vatbaar, universele en gratis toegang tot (gespecialiseerde) geestelijke gezondheid, waaronder eerstelijnszorg, crisisbeheersingsdiensten, intramurale zorg, deinstitutionaliseringinitiatieven en psychosociale rehabilitatie verschaft. Uit niets blijkt dan ook u bij terugkeer naar Brazilië geen/niet opnieuw toegang zou krijgen tot de in Brazilië beschikbare (psychologische) gezondheidszorgen.

Wat betreft uw verklaringen dat u van januari 2020 tot eind april 2020 in Brussel bij een Braziliaanse man woonde die u vaak sloeg maar waarvan u nooit aangifte deed bij de politie (CGVS, p. 14), dient er gesteld te worden dat deze feiten zich in België hebben voorgedaan en bijgevolg geen betrekking hebben op uw vrees t.o.v. Brazilië. Het behoort niet tot de bevoegdheden van het CGVS om onderzoek te doen naar de waarachtigheid en omvang van de door u aangehaalde feiten in België. Indien u de dader van deze feiten in België wil laten vervolgen staat het Belgisch Strafrecht hiervoor ter uwer beschikking, ook indien u geen internationale bescherming geniet in België.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië de afgelopen jaren op grote schaal mensenrechtenschendingen hebben plaatsgevonden. Onder het bewind van president Jair Bolsonaro (2019-2022) was er een duidelijke toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies waar te nemen. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders werden getroffen door het regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geviséerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Op 1 januari werd de nieuwe president Luiz Inacio Lula da Silva ingezworen, die een breuk met het eerdere regime aankondigt.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6, § 1 en § 5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1.A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van artikel 4.1 Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van het materiële motiveringsbeginsel; van het zorgvuldigheidsbeginsel; van artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking). Verzoeker citeert artikelen 62, § 2 en 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991, artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 en wijst erop dat het de taak is van het CGVS om de bewijswaarde van alle stukken te ontcrachten en dat op basis van artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn een gedeelde bewijslast geldt en een samenwerkingsplicht die wordt uitgewerkt in artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet. Hij houdt vervolgens een theoretische betoog over de samenwerkingsplicht onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie en UNHCR, “*Note on Burden and Standard of Proof*” en stelt dat in de bestreden beslissing een objectief onderzoek gesteund op actuele bronnen ontbreekt.

Hij stelt dat het CGVS de meest nadelige interpretatie van het persoonlijk onderhoud weerhoudt en daardoor substantiële appreciatiefouten begaat en meent dat een correcte appreciatie van de gegeven verklaringen en bewijsstukken wel degelijk zou leiden tot een gunstige beslissing.

Met betrekking tot de nood aan bescherming als voormalig transpersoon, wijst verzoeker erop dat hij een zeer traumatisch verleden heeft waarbij hij op jonge leeftijd werd misbruikt, zich later prostitueerde en vanaf zijn vijftiende een hormonenbehandeling onderging met later een juridische geslachtsverandering. Verzoeker stelt dat hij zich jarenlang als vrouw identificeerde waarbij een operatie voor borst- en heupimplantaten onderging. In 2023 identificeerde hij zich niet langer als vrouw en onderging hij een hersteloperatie, zo betoogt verzoeker en hij deed een aanvraag om zijn geslacht op zijn Braziliaanse paspoort te laten aanpassen naar man en volgens zijn advocaat in Brazilië kan dit nog een jaar duren. Verzoeker benadrukt dat hij zich momenteel identificeert als man maar op zijn paspoort staat dat hij nog vrouw is en betoogt dat uit recente landeninformatie blijkt dat geweld ten aanzien van transgender nog steeds in grote mate aanwezig is en dat dit in stijgende lijn is en citeert uit US Department of State, “*2023 Country Reports on Human Rights Practices: Brazil*”. Hij stelt vervolgens dat er ook geen overheidsbeleid geïmplementeerd tegen gendergerelateerd geweld is dat de raakvlakken tussen gender en ras aanpakt en dat dit blijkt uit het rapport Amnesty International, Brazil, 2024 en besluit het eerste middel door te stellen dat de commissaris-generaal er aan voorbijgaat dat verzoeker bij terugkeer nog steeds als vrouw zal worden aanzien gelet op zijn paspoort en wel degelijk gevaar loopt bij terugkeer naar Brazilië.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet; van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente

motieven; van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 EVRM. Verzoeker betoogt dat uit de eerder aangehaalde landeninformatie blijkt dat het geweld ten aanzien van transgenders in Brazilië één van de hoogste ter wereld is en dat hij dus een reëel risico loopt om aangehouden of geëxecuteerd te worden. Hij stelt dat ook al identificeert hij zich niet meer als vrouw, of transgender, op zijn paspoort nog steeds staat dat hij vrouw is en betoogt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nergens nagaat of verzoeker met zijn specifiek profiel een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling en dat op zijn minste een daadwerkelijk onderzoek diende te worden ondernomen om te kunnen beoordelen of er effectief een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofddorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meest ondergeschikte orde het dossier opnieuw over te maken aan de commissaris-generaal teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en de aanstelling BJB Antwerpen toe aan het verzoekschrift.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde

elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker, die op vraag van de Raad ter terechtzitting aangeeft dat hij zich identificeert als man en ook als zodanig wenst aangesproken te worden in het kader van deze procedure, verklaart de Braziliaanse nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming onder meer zijn Braziliaanse paspoort, zijn identiteitskaart, en geboorteakte voor (AD, documenten, stukken 1, 5, 7). Op dit paspoort staat de naam vermeld die verzoeker had na zijn geslachtsverandering. Verzoeker is ook onder die naam geregistreerd bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming dat hij deed op 8 juli 2023. Verzoekers Braziliaanse nationaliteit wordt niet betwist en bijgevolg dient het beschermingsverzoek te worden onderzocht ten aanzien van Brazilië.

5.3. Voor verzoeker werden door de commissaris-generaal geen bijzondere procedurele noden vastgesteld en werden geen specifieke steunmaatregelen verleend. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Wat betreft uw verklaringen dat u hiv-seropositief bent (CGVS, p. 8) –wat u aan de hand van een medisch getuigschrift (document 8) staafde- en het attest van Cherut vzw dat u bij hen*

psychosociaal begeleid wordt om u te laten herstellen van uw traumatische verleden (document 4), dient er opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat deze medische en/of psychologische problemen u zouden belemmeren om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen of om aan de procedure deel te nemen. Dit bevestigde u zelf ook (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ d.d. 19/07/2023, vraag 1). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen". In het verzoekschrift worden deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid gelaten. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat dit op een normale wijze is verlopen, dat verzoeker de gestelde vragen heeft begrepen en in staat was hier op een coherente wijze te antwoorden en de redenen waarom hij meent voor internationale bescherming in aanmerking te komen heeft kunnen uiteenzetten. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat hij aan zijn verplichtingen heeft kunnen voldoen.

5.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een bewogen leven achter de rug heeft. Verzoeker verklaarde als kind seksueel te zijn misbruikt door zijn broer, dat hij op veertienjarige leeftijd zich als homoseksueel begon te prostitueren en op zijn vijftiende naar Aracaju verhuisde waar hij zich als transvrouw begon te prostitueren, vrouwelijke hormonen begon te nemen en zich door andere transgensder personen siliconen liet inspuiten. In 2004 werden bij verzoeker borstimplantaten geplaatst in een privé-kliniek. Nadat hij tussen 2004 en 2010 in Italië in de prostitutie werkte keerde verzoeker terug naar Brazilië en verbleef er tot 2019, het jaar waarin hij naar België reisde. In de periode 2010-2019 werkte verzoeker als barhoudster, in twee bejaardentehuizen en als verzorger bij een gezin en in de prostitutie. Verzoeker kwam naar België in september 2019 en woonde een aantal maanden samen met een Braziliaanse man waarop hij verliefd was, maar die hem sloeg.

Nadat hij in mei 2020 naar een protestantse kerk begon te gaan beseftte verzoeker dat hij niet meer als een transvrouw door het leven wilde gaan en stopte met het nemen van vrouwelijke hormonen. Verzoeker stopte eind 2022 met zich als vrouw te kleden en zijn werk in de prostitutie en gaf op 27 april 2023, ongeveer een maand voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming opdracht aan een advocaat in Brazilië, om zijn geslacht opnieuw te veranderen naar mannelijk.

Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar zijn seksuele geaardheid. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk blijkt dat verzoeker hierover het volgende verklaarde: *"Wat is uw seksuele geaardheid? Ik voel mij een man, ik ben een mannelijk wezen. Bent u homoseksueel? Ik heb lange tijd gedacht dat ik homo ben, zoals ik vertelde ben ik als kind misbruikt geweest, maar dat is niet zo, ik ben een mannelijk wezen, en mijn bedoeling is om een gezin te stichten. Valt u op mannen of vrouwen? Zolang ik hormonen nam, en die hebben een grote invloed op jouw verlangens, was ik een vrouw en voelde ik mij vooral aangetrokken tot mannen, nu ik gestopt ben met die hormonen is dat weggegaan, het is een langdurig proces, het ebt weg (...). Zoals u zich nu voelt, zou u een relatie wille, met een man of een vrouw of maakt het geslacht van uw partner niet uit? Mijn doel is nu om een vrouw te vinden om samen met haar een gezin op te bouwen, en dus steeds meer is die mentale wens van aantrekking naar mannen toe aan het verminderen, ik probeer die gedachte weg te zetten. Ik wil u geen woorden in uw mond leggen mijnheer maar ik probeer het te begrijpen, voelt u zich momenteel dan Een heteroseksuele man? Ja, ik voel mij een heteroseksuele man en heb nooit problemen gehad om actief te zijn. Wat bedoelt u met 'ik heb nooit problemen gehad om actief te zijn'? Omdat ik al relaties met vrouwen heb gehad"* (NPO, p. 6-77). Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat hij zich een man voelt en ook zo wenst aangesproken te worden en zich aangetrokken voelt tot mannen. Hij licht verder toe dat hij zich als een man kleedt, wat ook ter terechtzitting blijkt, maar dat hij anderzijds zijn verleden ook niet zomaar kan uitwissen en met name dat hij vroeger een vrouw was.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker zich actueel als een man identificeert, zich niet langer als een vrouw kleedt, zijn borstimplantaten heeft laten verwijderen en ook geen vrouwelijke hormonen meer neemt, maar tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat hij zich een heteroseksuele man voelt en ter terechtzitting verklaart zich aangetrokken te voelen tot mannen.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers nood aan internationale bescherming onderzocht op basis van zijn profiel als heteroseksuele, hiv-positieve man. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud en de door verzoeker neergelegde documenten blijkt dat dit terecht was, nu verzoeker zich zelf identificeerde als heteroseksuele man en uit de door hem neergelegde medische documenten blijkt dat hij hiv-positief is (AD, documenten, stuk 8).

Verzoeker verwees, gevraagd de redenen waarom hij anno 2024 niet zou kunnen terugkeren naar Brazilië als heteroseksuele man, uiteen te zetten, naar de armoede en het geweld in Brazilië, het gegeven dat hij niet aanvaard wordt door zijn broers en zussen, dat hij zijn werk hier niet wil stopzetten, dat hij nooit waardig werk zou vinden in Brazilië omdat hij maar tot het derde leerjaar naar school is geweest.

In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat verzoeker er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het leiden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarbij wordt overwogen dat (1) verzoeker pas op 5 juni 2023, i.e. na een verblijfsperiode in België van meer dan drie-en-een-half jaar waarin hij wist dat hij hier illegaal verbleef, voor het eerst een verzoek om internationale bescherming indiende, zijn onwetendheid over de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek niet kan worden weerhouden en zijn houding haaks staat op een daadwerkelijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade; (2) uit niets kan blijken dat hij bij een terugkeer, mocht hij zich opnieuw in Aracaju waar zijn broers en zussen wonen willen vestigen, hij problemen zou kennen met zijn familie; (3) dat zijn vrees voor armoede en dat er geen werk zou zijn in Brazilië louter motieven zijn van socio-economische aard die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag en er evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op het lopen van ernstige schade nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij in het verleden toegang had tot de arbeidsmarkt in een aanéensluitende periode van drie jaar als barkeeper, verzorgster in een bejaardentehuis en als huishoudhulp en tot de woningmarkt in Brazilië en niet kan ingezien worden waarom hij opnieuw in de prostitutie zou moeten werken in Brazilië; (4) dat het gegeven dat hij zijn werk bij Cherut Vzw in België niet wil opgeven een motief is dat niet ressorteert onder het Vluchtelingenverdrag en de definitie van subsidiaire bescherming; (5) met betrekking tot zijn verklaring dat Brazilië een gewelddadig land is, (i) het criminele geweld dat hij in zijn jeugd onderging, hoe laakbaar ook zich te ver in het verleden situeert om nog te kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, (ii) verzoeker erkende dat hij buiten het prostitutiemilieu bij eventuele problemen een beroep zou kunnen doen op de politie, hoewel hij hen niet vertrouwde, (iii) verzoeker *anno* 2024 als heteroseksuele man door het leven gaat en Brazilië een juridisch systeem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat Braziliaanse burgers hier in het algemeen toegang toe hebben en verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in de onmogelijkheid zou zijn bescherming te vragen of dat van hem om bepaalde redenen niet kan verwacht worden die bescherming te vragen; (6) dat verzoeker het feit dat hij hiv-positief is zelf niet aanhaalt als reden waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Brazilië, hij in het verleden zelf toegang had tot de in Brazilië aanwezige gezondheidszorg, uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat een hiv-behandeling in Brazilië vrij beschikbaar is en er een gemeenschapsgericht netwerk voor geestelijke gezondheid bestaat dat hoewel nog voor verbetering vatbaar, universele en gratis toegang tot (gespecialiseerde) geestelijke gezondheid, waaronder eerstelijnszorg, crisisbeheersingsdiensten, intramurale zorg, deinstitutionaliseringinitiatieven en psychosociale rehabilitatie verschaft en (7) wat betreft de mishandeling door een Braziliaanse man in Brussel, deze feiten zich in België hebben voorgedaan en bijgevolg geen betrekking hebben op zijn vrees t.o.v. Brazilië.

Deze motieven zijn pertinent vinden steun in het administratief dossier en hebben betrekking op de kern van verzoekers vluchtmotieven zoals uiteengezet bij het CGVS. In het verzoekschrift wordt geen enkel concreet verweer gevoerd tegen deze motieven. Er wordt wel aangevoerd dat hij zich jarenlang identificeerde als vrouw, in 2023 zich niet langer als vrouw identificeerde, dat hij zich momenteel identificeert als man maar op zijn paspoort staat dat hij nog vrouw is en dat uit recente landeninformatie die hij citeert blijkt dat het geweld ten aanzien van transgenders nog steeds in grote mate aanwezig is en dat dit in stijgende lijn is.

Zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing vereist een verzoek om internationale bescherming een toekomstgerichte beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker leefde als transvrouw in Brazilië tot aan zijn definitief vertrek uit dit land in 2019 en uit zijn verklaringen blijkt dat hij in zijn jeugd werd misbruikt door zijn broer en met één zus nog een goed contact heeft (NPO, p. 9), terwijl hij zijn broer en zus enkele maanden voor het persoonlijk onderhoud contacteerde maar voor de rest met hen geen contact had. Verder blijkt uit zijn verklaringen ook dat hij op zijn veertiende uit zijn geboortedorp is weggegaan en er daarna niet meer heeft gewoond maar tot 2019, met uitzondering van de periode tussen 2004 en 2010 op verschillende plaatsen in Brazilië woonde als transvrouw. Verzoeker verklaarde initieel dat hij verstoten is door zijn familie maar erkende wel dat zijn familieleden hem aanvaarden *“vanop een afstand maar niet om bij hen te gaan wonen, bij hen wonen daar gaat het niet over”* (NPO, p. 18). In de mate dat verzoeker niet actief door zijn broer en ene zus zou worden ondersteund in geval van terugkeer, kan anderzijds ook niet blijken uit zijn verklaringen dat hij zijn familieleden, met inbegrip van zijn broer, actueel vreest, noch dat hij met hen specifieke problemen heeft gehad nadat hij op zijn veertiende uit zijn geboortedorp is vertrokken en op verschillende plaatsen in Brazilië woonde.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Brazilië op jonge leeftijd in de prostitutie is beland, eerst als homoseksueel en daarna als transvrouw, maar ook dat hij, in 2013 en 2014 in twee bejaardentehuizen en in 2015 als barvrouw heeft gewerkt en als huishoudhulp voor een gezin en dat hij, toen hij deze jobs uitoefende niet als prostitué werkte (NPO, p. 11-12). Hieruit blijkt bijgevolg dat verzoeker in die periode in andere sectoren dan de prostitutie heeft gewerkt, ondanks zijn gebrek aan scholing en dat hij in staat was om op

deze wijze in zijn levensonderhoud te voldoen. Verzoeker liet reeds in 2004 borstimplantaten plaatsen en is op zijn vijftiende in transitie gegaan. In zoverre verzoeker de armoede vreest in Brazilië, blijkt uit het voorgaande dat verzoeker voor zijn definitief vertrek uit Brazilië in staat is gebleken in zijn levensonderhoud te voorzien door te werken in een bar, in bejaardentehuizen en als huishoudhulp en dat zijn toenmalige identiteit als transvrouw dit niet heeft verhinderd.

Er liggen actueel geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker, die bij het CGVS verklaarde heteroseksueel te zijn en ter terechtzitting verklaarde aangetrokken te zijn tot mannen, in geval van terugkeer omwille van zijn individuele omstandigheden niet in staat zou zijn een inkomen te verwerven en in zijn levensonderhoud te voorzien of in extreme armoede te zullen belanden.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij zich als man identificeert maar dat zijn paspoort nog steeds vermeldt dat hij een vrouw is en dat dit volgens zijn Braziliaanse advocaat nog een jaar kan duren vooraleer dit ook daadwerkelijk is aangepast. In zoverre verzoeker daarmee, zoals uit de toelichting van zijn advocaat blijkt, betoogt dat hij daardoor, ernstig gediscrimineerd en vervolgd kan worden gelet op de stigmatisering, discriminatie en geweld waarmee transgender personen te maken krijgen in Brazilië, kan in verzoekers individuele omstandigheden evenwel niet worden aangenomen dat verzoeker omwille van deze vermelding op zijn paspoort vervolging riskeert in vluchtelingenrechtelijke zin.

Uit de door beide partijen bijgebrachte objectieve landeninformatie met betrekking tot de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Brazilië, blijkt dat personen die tot deze gemeenschap behoren kunnen worden geconfronteerd met fysiek geweld en discriminatie inzake de toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Er was onder de voormalige president Bolsonaro, die zelf regelmatig homofobe uitspraken deed, sprake van groeiende intolerantie ten aanzien van de LGBTQI+-gemeenschap. Ook de opkomst van evangelische bewegingen en van extreem rechts in politieke kringen, en de patriarchale orde en het heersende machismo in Brazilië bedreigen de door seksuele minderheden verworven rechten. Geweld tegen personen van de LGBTQI+-gemeenschap in Brazilië blijft problematisch. Hoewel het geweld tegen individuele personen over het algemeen was gedaald in 2022 sinds 2017, is het geweld tegen transgender personen toegenomen (US Department of State, *2022 Country Reports on Human Rights Practices: Brazil*). Bij deze groep werd ook een risico op zelfmoord vastgesteld en een risico om het slachtoffer te worden van misdrijven. Brazilië was in 2021 het land met het hoogste aantal moorden op transgender personen ter wereld. Anderzijds werden voor het eerst in de geschiedenis van het land in 2022 twee transgender vrouwen verkozen als federale vertegenwoordigers in 2022 (Amnesty International, Brazil 2023). In 2019 oordeelde het Braziliaanse Hooggerechtshof dat LGBTQI+-personen onder de bescherming vallen van een strafwet die discriminatie verbiedt op grond van ras, religie, huidskleur, etnie en nationale oorsprong (Freedom House, *Freedom in the world 2023. Brazil*). Discriminatie op grond van seksuele oriëntatie werd door het Hooggerechtshof in 2019 gecriminaliseerd en daders kunnen een gevangenisstraf en een boete krijgen. Federale instellingen moeten het recht voor elke persoon om de naam en gender waarmee hij of zij zich identificeert, respecteren. Hoewel de Beroepsorde van psychologen in Brazilië de zogenaamde conversie therapie voor LGBTQI+-personen heeft verboden, blijkt uit een onderzoek dat de praktijk om deze personen "te genezen" nog veel voorkomt in Brazilië, en gepromoot vanuit religieuze, familiale en medische hoek (US Department of State, *2023 Country Reports on Human Rights Practices: Brazil*). In april 2023 werd de Nationale Raad voor de rechten van lesbiennes, homoseksuelen, bi-seksuelen, travesties en transgender personen en andere personen opgericht, een heropstart van een voormalige Raad voor de strijd tegen discriminatie van de LGBTQ-gemeenschap die onder president Bolsonaro was opgeheven. Deze Raad heeft onder meer als taak wetgevingsvoorstellen met implicaties voor de LGBTQI+-gemeenschap op te volgen, studies te promoten en campagnes te ondersteunen en voorstellen formuleren om het overheidsbeleid te evalueren en op te volgen (US Department of State, *2023 Country Reports on Human Rights Practices: Brazil*).

Hoewel discriminatie en geweld ten aanzien van personen van de LGBTQI+-gemeenschap een probleem blijft in Brazilië en onder het presidentschap van Bolsonaro sprake was van een toenemende intolerantie ten aanzien van deze gemeenschap, kan uit de objectieve landeninformatie niet worden afgeleid dat het homofob geweld en de discriminatie in Brazilië systematisch zijn, noch dat elke persoon die tot de LGBTQI+-gemeenschap in dat land omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor de verzoekende partij om in Brazilië te worden vervolgd omwille van haar seksuele geaardheid, moet concreet aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoeker om bij terugkeer naar Brazilië te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade omwille van zijn seksuele geaardheid, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor personen van de LGBTQI+-gemeenschap in Brazilië en de algemene veiligheidssituatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad herinnert er verder aan dat om tot internationale bescherming te leiden, discriminatie en het ontzeggen van rechten van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade.

Discriminatie en het ontzeggen van rechten bereikt enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van de betrokken verzoeker in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

In casu maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij, als persoon die volgens zijn verklaringen ter terechtzitting actueel als een homoseksuele man door het leven gaat, vervolging riskeert en evenmin dat hij ernstige problemen riskeert of aan dermate discriminerende behandeling dreigt te worden onderworpen dat dit met vervolging kan worden gelijkgesteld omdat hij op zijn paspoort als vrouw wordt aangemerkt.

Uit zijn verklaringen blijkt immers dat verzoeker als transvrouw in Brazilië, zonder zich te prostitueren, in zijn levensonderhoud kon voorzien, zoals hierboven besproken en dat hij toen een woning kon huren, zoals ook aangestipt in de bestreden beslissing. Hij maakt daarbij geen melding van specifieke problemen of ernstige discriminatie die hij in die periode zou ondervonden hebben omwille van zijn toenmalige transgender identiteit.

Verzoeker verduidelijkt ook niet waarom hij, nu hij niet langer als een vrouw maar als een man door het leven gaat niet langer in staat zou zijn om in geval van terugkeer een inkomen te verwerven of een woning te huren. Zo uit de landeninformatie blijkt dat personen die tot de LGBTQI-gemeenschap behoren met discriminatie kunnen geconfronteerd worden, blijkt niet dat alle personen die tot deze groep behoren omwille van hun seksuele oriëntatie of genderidentiteit dermate gediscrimineerd worden op de arbeids- en woningmarkt dat dit met vervolging of ernstige schade kan worden gelijkgesteld.

Het door verzoeker neergelegde paspoort en identiteitskaart waarop hij als vrouw wordt aangeduid werden uitgegeven in 2019, het jaar waarin hij Brazilië verliet. Hoewel zijn identiteitsdocumenten die dateren van voor 2019 niet voorliggen, blijkt uit zijn verklaringen wel dat verzoeker zich al op vijftienjarige leeftijd prostitueerde als transvrouw en reeds in 2004 op zijn achttiende borstimplantaten had.

Verzoeker verklaarde dat hij het slachtoffer is geweest van seksueel misbruik door zijn broer en andere mannen tot zijn twaalf jaar en in het document van Cherut Vzw waarin verzoekers levensverhaal wordt beschreven wordt uiteengezet dat verzoeker opgroeide in armoede en dat hij door zijn moeder werd verwaarloosd en tussen zijn zestiende en achttiende als prostitué vaak te maken kreeg met geweld door klanten die niet wilden betalen. Verder wordt er gesteld dat hij in geval van terugkeer niet zal kunnen terugvallen op zijn familie en dat hem verweten wordt dat zijn jongere broer ook als transpersoon in Europa werkt. Verzoeker maakt verder geen melding van andere ernstige problemen of discriminatie die hij omwille van zijn transgender identiteit en vrouwelijke uiterlijk kende voor zijn vertrek.

De Raad minimaliseert geenszins de problemen en de vernederingen die hij wellicht heeft willen ondergaan tijdens zijn werk als prostitué en de moeilijke omstandigheden waarin hij is op opgegroeid. De Raad kan evenwel niet anders dan vaststellen dat verzoeker nu als man door het leven gaat en dat hij ook voor zijn vertrek uit Brazilië jarenlang zonder steun van zijn familie leefde en er zelfs nauwelijks contact met had. Hierboven werd reeds vastgesteld dat hij niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer ernstige problemen dreigt te krijgen met zijn familieleden en evenmin dat hij louter omwille van het gegeven dat hij verklaart actueel op mannen te vallen en omwille van zijn behoren tot de LGBTQI-gemeenschap in Brazilië vervolging riskeert.

Verzoeker brengt verder geen objectieve landeninformatie bij waaruit zou kunnen blijken dat voormalige transvrouwen die na een hersteloperatie opnieuw als mannen door het leven gaan en homoseksueel zijn, op grond van het gegeven dat zij nog steeds identiteitsdocumenten bezitten waarop zij als vrouw worden vermeld, vervolging of daarmee gelijkgestelde discriminatie riskeren. De door verzoeker geciteerde passage uit het rapport van het US Departement of State, die ook door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, bevestigt dat discriminatie en geweld ten aanzien van personen van de LGBTQI+-gemeenschap een probleem blijft in Brazilië en dat vooral transgender personen daarbij geviséerd worden en ernstige discriminatie riskeren. De door verzoeker geciteerde passage uit het rapport van Amnesty International van 2024 stelt dat het gender-gerelateerd geweld in Brazilië alarmerend blijft en dat transgender personen met extreem geweld en mensenrechtenschendingen worden geconfronteerd en dat Brazilië opnieuw het land is met het hoogste aantal moorden op transgender personen.

Hiermee wordt bevestigd dat de situatie voor LGBTQI-personen zeer ernstig en problematisch blijft en dat transgender personen een verhoogd risico lopen om onderworpen te worden aan geweld en mensenrechtenschendingen en discriminatie, maar niet dat alle voormalige transvrouwen die na een hersteloperatie opnieuw als mannen door het leven gaan en homoseksueel zijn, op grond van het gegeven dat zij nog steeds identiteitsdocumenten bezitten waarop zij als vrouw worden vermeld, vervolging of daarmee gelijkgestelde discriminatie riskeren.

Daarbij dient ook te worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat hij in Brazilië via een daartoe gemachtigde advocaat een aanvraag heeft gedaan om zijn register te laten wijzigen en op die basis zijn paspoort te laten aanpassen om zich weer officieel als man te laten erkennen en daartoe de eerste stappen heeft gezet op 27 april 2023 (NPO, p. 6). Verzoeker verklaarde toen dat dit enige tijd kan in beslag nemen en dat zijn advocaat ervan uitgaat dat *“het nog dit jaar zal kunnen”* (*idem*). Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat dit volgens zijn advocaat in Brazilië nog een jaar kan duren, kan slechts worden vastgesteld dat volgens verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 8 maart 2024 zijn advocaat in Brazilië ervan uitging dat dit nog in 2024 zou geregeld zijn. Verzoeker legt geen documenten neer met betrekking tot de (duur van de) toepasselijke procedure in Brazilië, noch met betrekking tot de stand van zaken in de opgestarte procedure om zich opnieuw als man te laten erkennen in Brazilië. Verzoekers advocaat ter terechtzitting bevestigt geen specifieke documenten te hebben met betrekking tot de duur van dergelijke procedure. Het ter terechtzitting getoonde document dd. 27 april 2023 betreft volgens verzoekers toelichting de volmacht die hij aan deze advocaat gaf in Brazilië en kan verder ook geen ander licht werpen op bovenstaande analyse.

Verzoeker laat verder volgende motieven in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid: *“Daar waar u verklaarde dat u in juni of juli 2020 in België ontdekte dat u hiv-positief bent (CGVS, p. 8) -iets wat u aan de hand van een medisch getuigschrift (document 8) staafde- dient er vooreerst te worden opgemerkt dat u het feit dat u hiv-positief bent zelf niet aanhaalt als een reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Brazilië (CGVS, p. 16) en dat u nooit opzoeken deed naar organisaties in Brazilië die opkomen voor mensen die hiv-positief zijn omdat u er het nut niet van inzag (CGVS, p. 17). Voorts kan er op gewezen worden dat u in het verleden toegang had tot de in Brazilië aanwezige gezondheidszorg. Zo werd u naar aanleiding van het verkeerd toedienen van een injectie voor een maand opgenomen in een ziekenhuis in Belo Horizonte waar u een tracheotomie kreeg en liet u zich in 2006 in een ziekenhuis opereren aan uw neus (CGVS, p. 4). Voorts blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratieve dossier) dat een hivbehandeling vrij beschikbaar is in Brazilië. Volgens de gegevens van UNAIDS kreeg in 2022 74% van de patiënten een ART-behandeling (antiretrovirale therapie). Ook wat betreft psychologische gezondheidszorg –u legde een attest van Cherut vzw neer waaruit blijkt dat u bij hen psychosociaal begeleid wordt om u te laten herstellen van uw traumatische verleden (document 4)-, kan er verwezen te worden naar de informatie waarover het CGVS beschikt (eveneens toegevoegd aan het administratieve dossier) waaruit blijkt dat er in Brazilië een gemeenschapsgericht netwerk voor geestelijke gezondheid bestaat dat, hoewel nog voor verbetering vatbaar, universele en gratis toegang tot (gespecialiseerde) geestelijke gezondheid, waaronder eerstelijnszorg, crisisbeheersingsdiensten, intramurale zorg, deinstitutionaliseringssinitiatieven en psychosociale rehabilitatie verschaft. Uit niets blijkt dan ook u bij terugkeer naar Brazilië geen/niet opnieuw toegang zou krijgen tot de in Brazilië beschikbare (psychologische) gezondheidszorgen. Wat betreft uw verklaringen dat u van januari 2020 tot eind april 2020 in Brussel bij een Braziliaanse man woonde die u vaak sloeg maar waarvan u nooit aangifte deed bij de politie (CGVS, p. 14), dient er gesteld te worden dat deze feiten zich in België hebben voorgedaan en bijgevolg geen betrekking hebben op uw vrees t.o.v. Brazilië. Het behoort niet tot de bevoegdheden van het CGVS om onderzoek te doen naar de waarachtigheid en omvang van de door u aangehaalde feiten in België. Indien u de dader van deze feiten in België wil laten vervolgen staat het Belgisch Strafrecht hiervoor ter uwer beschikking, ook indien u geen internationale bescherming geniet in België”.*

Verzoekers verklaarde ook dat hij zijn werk bij Cherut Vzw België niet wil stopzetten als reden waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. De Raad is er zich van bewust dat het werk voor deze Vzw voor verzoeker zeer belangrijk is en dat hij er zich ook begrepen voelt en dat verzoeker dit ook wil verder zetten. Dergelijke reden houdt evenwel geen verband met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie en het geven dat verzoeker dit niet langer kan verderzetten kan evenmin worden beschouwd als ernstige schade. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor verzoekers wens om dit werk verder te zetten, kan dit geen aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming.

Het geheel van de verklaringen van verzoeker en de door hem neergelegde documenten in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad vast dat hij in zijn individuele omstandigheden geen actuele gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn (huidige en voormalige) seksuele gerichtheid en/of genderidentiteit aannemelijk maakt. Verzoekers theoretische betoog in het verzoekschrift over de samenwerkingsplicht en het voordeel van de twijfel kan geen ander licht werpen op bovenstaande analyse.

In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij in zijn individuele omstandigheden geen actuele gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn (huidige en voormalige) seksuele gerichtheid en/of genderidentiteit aannemelijk maakt. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Brazilië zou hebben gekend.

6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, kan er toepassing worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: “ *Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.* ”

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië de afgelopen jaren op grote schaal mensenrechtenschendingen hebben plaatsgevonden. Onder het bewind van president Jair Bolsonaro (2019-2022) was er een duidelijke toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies waar te nemen. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders werden getroffen door het regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geviséerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Op 1 januari werd de nieuwe president Luiz Inacio Lula da Silva ingezworen, die een breuk met het eerdere regime aankondigt.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken”.

Verzoeker, die deze motieven ongemoeid laat, brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat in Brazilië of hun regio van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de

reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden of van willekeurig geweld.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de Brazilië, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 maart 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 10 van de Asielprocedurerichtlijn stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aanduidt hoe deze bepalingen concreet geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing zodat deze onderdelen van het eerste middel niet ontvankelijk zijn.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET